Quaresma - Cinquè

Per Administrador el dg., 18/03/2018 - 08:00

Jr 31,31-34
He 5,7-9
Jn 12,20-33

L'evangeli d'avui enllaça dues sagues que constitueixen el fil d'embastar de totes les narracions evangèliques. Una és la saga del pa, des de la llavor sembrada pel Pare fins el pa "entregat per vosaltres". El gra de blat és la llavor que és la Paraula. Ja existia al principi, i per ella tot ha vingut a l'existència. Ha plantat la tenda entre nosaltres i dóna fruit a desdir, el 30, el 60 o el 100. N'haurà de menjar tothom, servit pels deixebles. Pa no contaminat de llevats traïdors, pa que nodreix 5.000 homes sense comptar dones ni criatures. El pa baixat del cel que, qui en mengi, tindrà vida eterna. Pa solidari, en fi, que és el cos de Jesús entregat a la humanitat.
L'altra saga tracta de la serp antiga del paradís i de les serps verinoses del desert. La saga tèrbola de la desobediència i del pecat, de l'escàndol i de l'agulló de la mort. Saga que desencadena tot un camí de baixada a l'infern essent, a la vegada, rescat de l'ovella perduda i perdó del fill pròdig, de glòria divina i de salvació humana. L'elevació de l'estendard sanador de la serp en el desert, la mort mirada fit a fit en Jesús enlairat a la creu, glorifica l'amor del Pare i la mort perd el seu fibló. De la creu penja l'INRI trilingüe: Jesús de Natzaret, el rei dels jueus. Braços oberts barrant el pas: "Del rei en sota, ningú".
Les dues sagues s'unifiquen en un fet singularíssim de la vida de Jesús, narrat pels sinòptics a l'Hort de Getsemaní i, per Joan, a l'explanada del Temple. Jesús s'enfronta al misteri de la pròpia mort.

En la nostra literatura disposem del sentit poema de Maragall, el Cant Espiritual, amb els interrogants recòndits que suscita el sentit de la mort, que posa en entredit la meravella de la vida. L'autor es refia de Déu, finalment, demanant-li que la mort li sia "una major naixença".

Jesús de cara als deixebles ha anat insistint en la necessitat de passar pels oprobis, les humiliacions i les injúries de part dels pecadors i les autoritats i, fins i tot, la mort. Els diu, però, que la mort no serà la darrera paraula de part del Pare.

En Joan són Nicodem, les autoritats i les multituds, les avisades que el Fill de l'Home ha de ser enlairat, com Moisès enlairà la serp (Jn 3,14) i, amb això, coneixeran que ell és (Jn 8,28) i atraurà tothom cap a ell (Jn 12,32).

En el text d'avui Jesús reflexiona i s'expressa sobre la pròpia mort. Ha arribat l'hora! En els sinòptics voldria evadir-la, però opta per la voluntat del Pare. En Joan ja hi és de ple en l'hora i vol passar-la amb fidelitat, veient-ne el sentit. L'angoixa és màxima. Cau a terra. És com la mort de la llavor. Prega perquè tot sigui a glòria del Pare. Demana que la mort no sigui la destrossa de la seva missió i, anant molt més enllà que el poeta, veu en la seva mort enlairada l'atracció universal: Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

A quinze dies de la Pasqua, el diumenge que abans en dèiem de Passió, al marge de preparacions penitencials i baptismals la litúrgia ens endinsa de cop en els sentiments de Jesús sobre la seva mort, que contemplarem aquests dies sants.

ETIQUETES
PA SERP PARAULA LLAVOR MORT